

Sag anlagt den 10. maj 2019 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland**(Sag C-371/19)**

(2019/C 213/23)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved J. Jokubauskaitė og R. Pethke, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Forbundsrepublikken Tyskland**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 170 og 171 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem⁽¹⁾ og artikel 5 i Rådets direktiv 2008/9/EF af 12. februar 2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat⁽²⁾, idet Forbundsrepublikken Tyskland systematisk undlader at anmode om manglende oplysninger i en anmodning om tilbagebetaling af moms og i stedet for umiddelbart afviser tilbagebetalingsanmodningerne i disse tilfælde, når sådanne oplysninger først vil kunne fremlægges efter fristen den 30. september.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har Europa-Kommissionen fremført tre anbringender:

1. Første anbringende — tilsidesættelse af princippet om momsens neutralitet

Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat det princip om momsens neutralitet, der er fastsat i artikel 170 og 171 i direktiv 2006/112 og artikel 5 i direktiv 2008/9, hvorefter der i forbindelse med køb af varer og tjenesteydelser skal ske regulering til fordel for den afgiftspligtige person af den i tidligere omsætningsled betalte indgående moms.

Princippet om momsens neutralitet kræver, at enhver tilbagebetalingsanmodning, der opfylder de materielle betingelser, imødekommes. Hvis der er tvivl om, hvorvidt de materielle betingelser for tilbagebetaling foreligger, kan tilbagebetalingsanmodningen i henhold til artikel 5 i direktiv 2008/9, sammenholdt med dets artikel 21, stk. 1, første punktum, kun afvises, hvis tilbagebetalingsmedlemsstatens anmodning om supplerende oplysninger i medfør af direktivets artikel 20 ikke er blevet besvaret.

2. Andet anbringende — tilsidesættelse af princippet om den effektive virkning af retten til tilbagebetaling af moms

Den fortolkning af artikel 20, stk. 1, i direktiv 2008/9, som Forbundsrepublikken Tyskland har anlagt, er til hinder for den effektive udøvelse af retten til tilbagebetaling af moms for de afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten. De tyske afgiftsmyndigheders forvaltningspraksis tilsidesætter dermed disse afgiftspligtiges rettigheder i medfør af artikel 170 og 171 i direktiv 2006/112 og artikel 5 i direktiv 2008/9.

Den effektive virkning af direktiv 2006/112 og 2008/9 kræver, at anmodninger om tilbagebetaling af moms, der opfylder de materielle betingelser, imødekommes, således at princippet om momsens neutralitet i videst muligt omfang sikres. Lovgivningen har til formål, at der i forbindelse med køb af varer og tjenesteydelser sker en fuldstændig regulering af den moms, der er blevet betalt i tidligere omsætningsled, således at der herved også i tilfælde af grænseoverskridende transaktioner skabes konkurrencebetingelser, der i vidt omfang er de samme for alle afgiftspligtige personer. I denne forbindelse skal der træffes alle de passende foranstaltninger, der er fastsat i direktivet, for at gøre det muligt at gennemføre anmodningerne om tilbagebetaling af moms.

3. Tredje anbringende — tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Forbundsrepublikken Tysklands systematiske undladelse af i henhold til artikel 20, stk. 1, i direktiv 2008/9 at anmode om supplerende oplysninger og dokumenter udgør en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Efter at have modtaget en kvittering for modtagelsen af tilbagebetalingsanmodningen burde enhver afgiftspligtig person kunne gå ud fra, at den pågældendes anmodning behandles i overensstemmelse med dette direktivs bestemmelser. Såfremt dette ikke er tilfældet, sker der en tilsidesættelse af den pågældendes berettigede forventning om en lovmæssig behandling.

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2008, L 44, s. 23.